

טקס יום הזכרון לשואה ולגבורה – ילדות בשואה**תחילת טקס: 09:57****1. על רקע העיר "פרח" – יהודה פוליקר, נכנסים 6 תלמידים בחולצות לבנות עם דגלי ישראל****ונעמדים מול הקהל. 6 ילדים אחרים ניגשים ומדליקים 6 נרות נשמה.****2. צפירה – מנחה מבקשת מהקהל לעמוד.****3. תפילת יזכור****תפילת יזכור לחללי השואה**

יִזְכּוֹר אֱלֹדִים אֶת נִשְׁמוֹת אַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, חֲלָלֵי הַשּׁוֹאָה
וְגִבּוֹרֵיהָ, נִשְׁמוֹת שֵׁשׁ מֵאוֹת רַבּוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּמָתוּ וְשֶׁנֶּהְרָגוּ
וְשֶׁנֶּחֱנְקוּ וְשֶׁנֶּקְבְּרוּ חַיִּים, וְאֶת קְהִילוֹת הַקֹּדֶשׁ שֶׁנֶּחְרְבוּ עַל קְדוּשַׁת
הַשֵּׁם .

יִזְכּוֹר אֱלֹדִים אֶת עֶקְדָתָם עִם עֶקְדַת שְׂאֵר קְדוּשֵׁי יִשְׂרָאֵל וְגִבּוֹרֵיו
מִיָּמֵי עוֹלָם וַיִּצְרֹר בְּצִרּוֹר
הַחַיִּים אֶת נִשְׁמָתָם. הַנֶּאֱהָבִים וְהַנְּעִימִים בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם לֹא
נִפְרְדוּ. וַיִּנְחֹחוּ בְּשִׁלּוֹם עַל
מִשְׁכְּבוֹתָם וְנֹאמַר אָמֵן.

הַנְּחִיָּה: הַקֵּהל יִכּוֹל לִשְׁבֹּת.**קריין 1:** הַיּוֹם, כ"ז בְּנִיסָן – יוֹם הַזִּיכּוֹן לַשּׁוֹאָה וְלַגְבוּרָה.

אֲנוּ מִתִּיחַדִּים עִם זְכָרָם שֶׁל שֵׁשׁ הַמִּילִיוֹנִים מִבְּנֵי עַמּוֹ שֶׁנֶּרְצָחוּ עַל יְדֵי
הַנָּאצִּים וְעוֹזְרֵיהֶם.

קריין 2: אֲנוּ זֹכְרִים בִּירַאת כְּבוֹד אֶת עוֹז רוּחַם שֶׁל אַחִינוּ שֶׁמָּסְרוּ נַפְשָׁם עַל
עַמָּם בְּקְדוּשָׁה וּבִטְהָרָה.

אֲנוּ זֹכְרִים אֶת מַסַּכַּת הַגְּבוּרָה שֶׁל נְצוּרֵי גִטָּאוֹת וְלוֹחֲמִים שֶׁקָּמוּ וְהִצִּיתוּ אֶת
אֵשׁ הַמֶּרֶד לְהַצֵּל כְּבוֹד עַמָּם.

קריין 3: נִזְכּוֹר אֶת מַאֲבָקֵם הַמִּתְמִיד שֶׁל הַמוֹנִי בֵּית יִשְׂרָאֵל עַל דְּמוּתָם
הָאֲנוּשִׁית וְתִרְבוּתָם הַיְּהוּדִית.

נִזְכּוֹר אֶת חִסְדֵי אוֹמוֹת הָעוֹלָם שֶׁשָּׂמוּ נַפְשָׁם בַּכֶּפֶס לְהַצֵּל יְהוּדִים.
נִזְכּוֹר וְלַעוֹלָם לֹא נִשְׁכַּח !

קריין 4: כמיליון וחצי מתוך ששת מיליון היהודים שנרצחו בשואה היו ילדים. ילדים תמימים וחסרי ישע, שלא הספיקו לממש את חלומותיהם ואת תקוותיהם לעתיד. להם מוקדש טקס זה.

קריין 5: כיצד חיו ילדים לפני המלחמה? מה אהבו? על מה חלמו? מה קרה להם ולחלומותיהם בתקופת השואה? רבים מהילדים שחיו לפני השואה לא נותרו בחיים. לרובם הגדול לא היה מי שינציח את סיפורם או אפילו את שמם. אלה מתוכם שכתבו יומנים וזיכרונות, יהיו לפה לילדים שאת חייהם ומותם אנו יכולים רק לדמיין.

המחזות קטעי יומנים

על הבמה שולחן מחברת וכלי כתיבה. אווה ליד השולחן. ושני הבנים עומדים עם הגב לקהל.

אווה: - ילדה מציגה כותבת ביומן :
 "יומני היקר, אתה הוא המאושר ביותר, משום שאתה אינך יכול לחוש, אתה אינך יכול לדעת, איזה אסון גדול קרה לנו. אני חייבת לסיים ... הגרמנים באים."

קטע מיומנו של פיטר פישל בן 15 שנרצח באושוויץ באוקטובר 1944 :

פיטר: מסתובב לקהל.

התרגלנו לקום השכם בבקר - בשבע .
 בשתיים עשרה , בשעת הצהריים , ובשבע לפנות ערב – התרגלנו לעמוד בתור ארוך, קערה בידנו , ולהמתין שיתנו לנו קצת מים חמים עם מלח או עם טעם קפה .
 או שמא יתנו לנו קצת תפוחי אדמה .
 התרגלנו לישון בלי מיטה , לברך בשלום כל לובש מדים , לא ללכת על המדרכה .
 התרגלנו לסטירות לחי על לא סיבה , למהלומות ולהוצאות להורג .

אלי: מסחובב לקהל

איש ניגש אלינו, אלה בידו. הוא נתן פקודה: "גברים לשמאל! נשים לימין!" ארבע מילים שנאמרו בשקט, באדישות, בלי רגש. ארבע מילים קצרות ופשטות. אך זה היה הרגע שבו נפרדתי מאמי. בטרם הספקתי לחשוב וכבר חשתי בידו של אבי לוחצת את ידי. היינו לבדנו...

ריקוד/ שיר ברקע: ארים ראשי / שי גבסו

הצגה:

2 בנות עם חיקים ושומר

חנה:

מלאו לי שש שנים. הגיע יום פתיחת שנת הלימודים. מארישה, חברתי הפולניה, הציעה שאבוא אֶתה לבית הספר, עם עוד רבים מילדי העירה. מארישה נכנסה בשער, ואחריה אני.

חנה פונה לשומר: **בוקר טוב**

שומר: **לאן את הולכת?**

חנה: **לבית הספר, לכיתה א'**

שומר תוך כדי שחוסם אותה: **"את לא יכולה!"**

חנה: **אבל אני בת שש**

שומר: **את יהודייה! ליהודים אין זכות ללמוד. בבית הספר הזה אין מקום ליהודים!**

חנה [פונה לקהל]: **ראיתי את מארישה מתרחקת, עד שנכנסה**

לבית הספר. לא בכיתי! אני יהודייה וזה לא מקומי. שנת

הלימודים החלה – בלעדי.

ליוויה, בת 12, הונגריה: **- [עומדת עם טלאי צהוב ביד]**

סירבתי לצאת מהבית. אני לא מוכנה לענוד טלאי צהוב! לא

אופיע בפומבי עם אות קלון יהודי! אני לא מוכנה שיראו אותי

עם הדבר הנורא הזה. אמות אם חברותיי יראו אותי כך.

קריין-

דוניה רוזן הייתה בת 12 כשכתבה את יומנה, בעת שהסתתרה ביער לבדה לאחר רצח בני משפחתה. דוניה ניצלה ועלתה לישראל.

ילדה עולה על הבמה וקוראת:

חסרה אני מילים, אבל מוכרחה אני לכתוב, מוכרחה,

רוצה אני לבקשכם שלא תשכחו את המתים. רוצה אני להתחנן בפניכם ולבקשכם בכל לשון של בקשה שתנקמו את נקמתנו.

רוצה אני שתקימו יד לנו - מצבה שתגיע עד השמים, ציון שיראה אותו העולם כולו –

פסל לא משיש ולא מאבן, אלא ממעשים טובים,

כי מאמינה אני באמונה שלמה, שרק מצבה כזאת עשויה להבטיח לכם ולילדכם עתיד טוב יותר.

ריקוד: נדרתי הנדר/ יזהר כהן .

- דברי הנהלת בית הספר
- שירת ההמנון ואני מאמין
- תם טקס יום הזכרון לשואה ולגבורה